

Danielin kirja - satakahdeksan

Profeetallisen symboliikan paljastaminen: kattava analyysi Ilmestyskirjan seitsemästä pasuunasta

Jeff Pippenger
2024-02-29

William Millerille annettiin suuri valo Ilmestyskirjan seitsemästä seurakunnasta, seitsemästä sinetistä ja seitsemästä pasuunasta. Hän sijoitti nämä profeetalliset vertauskuvat niiden kahden hävittävän vallan kehykseen, joissa pakanallisuutta seurasi paavillisuus. Hän ei nähnyt näiden vertauskuvien jokaista profeetallista ominaispiirrettä, mutta se, minkä hän näki, loi perustavan ymmärryksen Jumalan seurakunnan sisäisestä ja ulkoisesta historiasta apostolien ajasta maailman loppuun asti. Sisäistä historiaa kuvasivat seurakunnat, ja seurakuntien ulkoista historiaa kuvasivat sinetit. Hän näki, että pasuunat olivat vertauskuvia Jumalan tuomiosta Roomaa kohtaan, mikä esikuvasi Jumalan tuomiota Roomaa kohtaan maailman lopussa, vaikka hän ei nähnyt, että Rooma maailman lopussa muodostui kolminkertaisesta liitosta.

Uriah Smithin kirjoittama kirja Daniel and Revelation sisältää joitakin virheellisiä ajatuksia, mutta sisar White luonnehti sitä sanoilla: ”Jumalan auttava käsi.” Hän totesi, että sitä tuli levittää yhdessä kirjojen The Great Controversy, Patriarchs and Prophets ja The Desire of Ages kanssa. Hänen voimakas suosituksensa ei merkinnyt, että kirja olisi ollut samalla innoitetulla tasolla kuin hänen omat kirjansa, vaan että se sisälsi ”suurenmoista opetusta” ja oli ollut osaltaan ”johtamassa monia kallisarvoisia sieluja totuuden tuntemiseen”.

Teos käyttää milleriläistä profeetallista logiikkaa yhdessä sellaisten profetiaa koskevien käsitteiden kanssa, joita ei nähty ennen 22. lokakuuta 1844. Viittaamme teoksen kohtiin esittäessämme kolmen voi-huudon kolminkertaisen sovellutuksen.

Miller totesi, että ”seitsemän pasuunaa ovat kertomus seitsemästä erityisestä ja ankarasta tuomiosta, jotka on lähetetty maan päälle eli Rooman valtakunnan ylle.” Ensimmäiset neljä pasuunaa edustavat tuomioita, jotka kohtasivat pakanallista Roomaa, ja viides ja kuudes pasuuna olivat Jumalan tuomioita, jotka kohtasivat paavillista Roomaa, mutta Miller ei olisi tunnistanut, että seitsemäs pasuuna edusti Jumalan tuomiota modernin Rooman ylle. Puhuessaan Ilmestyskirjan seitsemästä sinetistä ja seitsemästä pasuunasta Uriah Smith kirjoitti:

“Otettuaan kirjan Karitsa ryhtyy heti avaamaan sinettejä; ja apostolin huomio kiinnitetään niihin tapahtumiin, jotka tulevat ilmi kunkin sinetin yhteydessä. Luku seitsemän on jo havaittu Raamatussa täydellisyyden ja täyteyden merkiksi. Sen vuoksi seitsemän sinettiä käsittää kokonaisuudessaan erään tapahtumaluokan, ulottuen ehkä Konstantinuksen aikaan saakka, eikä seitsemän pasuunan voida katsoa muodostavan toista sarjaa siitä ajasta eteenpäin. Pasuunat merkitsevät tapahtumasarjaa, joka toteutuu samanaikaisesti sinettien tapahtumien kanssa, mutta on luonteeltaan kokonaan toisenlainen. Pasuuna on sodan vertauskuva; sen tähden pasuunat osoittavat suuria poliittisia mullistuksia, joiden on määrä tapahtua kansojen keskuudessa evankeliumin aikakauden aikana. Sinetit osoittavat uskonnollisluonteisia

tapauksia ja sisältävät seurakunnan historian kristillisen aikakauden alusta Kristuksen tulemukseen saakka.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 431.

Pasuuna on sodan ja poliittisen kuohunnan vertauskuva. Puhuessaan Ilmestyskirjan kahdeksannen luvun toisesta jakeesta Smith toteaa:

”JAE 2. Ja minä näin ne seitsemän enkeliä, jotka seisoivat Jumalan edessä; ja heille annettiin seitsemän pasuunaa.”

”Tämä jae esittelee uuden ja erillisen tapahtumasarjan. Sinettien yhteydessä meillä on ollut seurakunnan historia niin sanotun evankeliumin armotalouden aikana. Nyt esiteltävissä seitsemässä pasuunassa meillä on ne tärkeimmät poliittiset ja sodankäyntiin liittyvät tapahtumat, joiden oli määrä tapahtua saman ajanjakson kuluessa.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

Seitsemäs sinetti avataan Ilmestyskirjan kahdeksannen luvun kuudessa ensimmäisessä jakeessa, ja seitsemännen sinetin avaamisen taustalla valmistautuu seitsemän enkeliä, joilla on seitsemän pasuunaa, puhaltamaan.

Ja kun hän avasi seitsemännen sinetin, tuli taivaassa hiljaisuus noin puoleksi tunniksi. Ja minä näin ne seitsemän enkeliä, jotka seisoivat Jumalan edessä; ja heille annettiin seitsemän pasuunaa. Ja toinen enkeli tuli ja asettui alttarin ääreen, pitäen kultaista suitsutusastiaa; ja hänelle annettiin paljon suitsuketta, jotta hän uhraisi sen kaikkien pyhien rukousten kanssa kultaisella alttarilla, joka oli valtaistuimen edessä. Ja suitsutuksen savu, joka nousi pyhien rukousten kanssa, kohosi enkelin kädestä Jumalan eteen. Ja enkeli otti suitsutusastian, täytti sen alttarin tulella ja heitti sen maahan; ja tuli ääniä ja ukkosenjylinää ja salamoita ja maanjäristys. Ja ne seitsemän enkeliä, joilla oli ne seitsemän pasuunaa, valmistautuivat puhaltamaan niihin. Ilmestys 8:1–6.

On olemassa profeetallinen poikkeavuus, jonka olemme tunnistanee aiemmissa artikkeleissa mutta jonka erityistä profeetallista ilmiötä emme ole vielä käsitelleet nimenomaisesti. Tuo poikkeavuus on se, että symbolit, jotka edustavat merkkipaalujen sarjaa profeetallisessa historiassa, tuodaan kaikki yhteen sen historian päätöksessä, jota ne edustavat. Olemme osoittaneet, että Laodikealaisen adventismin neljä sukupolvea, joita Hesekielin kahdeksannen luvun neljä kauhistusta edustavat, merkitsivät tiettyjä merkkipaaluja, mutta että jokainen niistä toistuu koetuksena sadan neljänkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen historiassa. Tämä poikkeavuus ilmenee myös seitsemässä pasuunassa, sillä vaikka ne edustavat erityisiä tuomioita pakanallista, paavillista ja nykyajan Roomaa vastaan, ne kaikki tulevat jälleen yhteen, kun toimeenpaneva tuomio nykyajan Roomaa vastaan alkaa pian tulevan sunnuntain myötä.

Seitsemällä pasuunalla on määrätty ajankohdat, jolloin ne täyttyivät menneisyydessä, mutta sisar White sijoittaa myös Ilmestyskirjan kahdeksannen luvun seitsemän enkeliä, joilla on seitsemän pasuunaa, pian tulevan sunnuntain historian yhteyteen.

“Ja kun hän avasi viidennen sinetin, minä näin alttarin alla niiden sielut, jotka oli surmattu Jumalan sanan tähden ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli; ja he huusivat suurella äänellä

sanoen: Kuinka kauan, Herra, pyhä ja totinen, sinä viivyt tuomitsemasta ja kostamasta meidän vertamme niille, jotka maan päällä asuvat? Ja jokaiselle heistä annettiin valkeat vaatteet [Heidät julistettiin puhtaiksi ja pyhiksi]; ja heille sanottiin, että heidän tuli vielä vähän aikaa levätä, kunnes myös heidän kanssapalvelijainsa ja veljiensä luku, niiden, jotka tultaisiin tappamaan niin kuin heidätkin, täyttyisi' [Ilmestys 6:9–11]. Tässä Johannekselle esitettiin näkyjä, jotka eivät olleet silloista todellisuutta vaan sitä, mikä olisi tulevana aikana.”

“Ilmestys 8:1–4 lainattuna.” Käsikirjoitusjulkaisut, osa 20, 197.

Edellisessä katkelmassa sisar White soveltaa viidennen sinetin vuoropuhelua ja täyttymystä siihen ajanjaksoon, jolloin seitsemän enkeliä ovat luvussa kahdeksan aikeissa puhalttaa pasuunoihin, mutta hän sijoittaa saman kuvauksen myös Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun kahden äänen historian yhteyteen.

”Kun viides sinetti avattiin, Johannes ilmestyksensaaaja näki näyssä alttarin alla joukon, joka oli surmattu Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen tähden. Tämän jälkeen seurasivat ne kohtaukset, jotka on kuvattu Ilmestyskirjan kahdeksannessatoista luvussa, jolloin ne, jotka ovat uskollisia ja totuudellisia, kutsutaan ulos Babylonista. [Ilmestyskirja 18:1–5, lainattu.]” Manuscript Releases, osa 20, s. 14.

Seitsemän pasuunaa edustavat Jumalan tuomiota pakanallisen, paavillisen ja modernin Rooman historiassa, mutta ne ilmenevät myös 11. syyskuuta 2001:n historiassa sekä pian tulevan sunnuntailain toisessa äänessä. Käsiteltyään Ilmestyskirjan kahdeksannen luvun kuusi ensimmäistä jaetta Uriah Smith alkaa esittää neljän ensimmäisen pasuunan historiallisia täyttymyksiä.

”Seitsemän pasuunan aihe otetaan tässä jälleen esille, ja se käsittää tämän luvun loppuosan sekä koko 9. luvun. Seitsemän enkeliä valmistautuu pasuunoimaan. Heidän pasuunoimisensa tulee Danielin 2. ja 7. luvun profetian täydennykseksi alkaen vanhan Rooman valtakunnan hajoamisesta sen kymmeneen osaan, joista ensimmäisten neljän pasuunan yhteydessä saamme kuvauksen.” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 477.

Smith toteaa, että neljä ensimmäistä pasuunaa olivat Jumalan tuomioita pakanalliselle Roomalle. Hän lainaa jaetta seitsemän, joka osoittaa ensimmäisen pasuunan profeetalliset tunnusmerkit, ja sen jälkeen hän esittää sen historiallisen täyttymyksen.

Ensimmäinen ankara ja raskas tuomio, joka kohtasi Länsi-Roomaa sen alennustilan tiellä, oli sota gootteja vastaan Alarikin johdolla; se avasi tien myöhemmille hyökkäyksille. Rooman keisarin Theodosiuksen kuolema tapahtui tammikuussa vuonna 395, ja jo ennen talven päättymistä Alarikin johtamat gootit olivat nousseet aseisiin valtakuntaa vastaan.

Ensimmäinen Alarikin johtama hyökkäys hävitti Traakiaa, Makedoniaa, Attikaa ja Peloponnesosta, mutta ei ulottunut Rooman kaupunkiin. Toisella hyökkäyksellään goottien päällikkö kuitenkin ylitti Alpit ja Apenniinit ja ilmestyi ”ikuisen kaupungin” muurien eteen; tämä joutui pian barbaarien raivon saaliiksi.

”Ensimmäisen pasuunan äänen sijainti on suunnilleen neljännen vuosisadan lopulla ja siitä eteenpäin, ja se viittaa näihin Rooman valtakuntaa hävittäneisiin goottien hyökkäyksiin.” Uriah

Smith, Daniel and Revelation, 478.

Smith tunnistaa Alarikin Jumalan pakanallista Roomaa kohtaavan tuomion vertauskuvaksi, jota ensimmäinen pasuuna edustaa. Jokaisella pasuunalla on historiallinen henkilö, joka edustaa kyseistä pasuunaa; Alarik edustaa ensimmäisen pasuunan saapumista neljännen vuosisadan lopulta alkaen. Miller ei voinut nähdä, että tämä pasuuna tuli Rooman päälle sunnuntain pakottamisen vuoksi, sillä Miller oli sunnuntain viettäjä. Myös Smith jäi vaille tämän seikan ymmärtämistä, mutta Smith kyllä tunnisti, että ensimmäinen pakotettu sunnuntailaki säädettiin Konstantinuksen toimesta vuonna 321. Sunnuntain pakottamiseen liittyvä profeettallinen nyrkkisääntö on aina sama, sillä Jumala ei koskaan muutu, ja tuo sääntö on se, että ”kansallista luopumusta seuraa kansallinen perikato”. Alarik edustaa kansallisen perikadon alkua, joka alkoi juuri sillä ajanjaksolla, jolloin Konstantinus sääti ensimmäisen sunnuntailain.

Smith jatkaa lainaamalla kahdeksatta jaetta, jossa tunnistetaan toinen pasuuna, ja jatkaa sitten selitystään:

”Rooman valtakunta jaettiin Konstantinuksen jälkeen kolmeen osaan; tästä johtuu usein esiintyvä ilmaus ”kolmas osa ihmisistä” jne., viittauksena siihen valtakunnan kolmanteen osaan, joka oli vitsauksen alaisena. Tämä Rooman valtakunnan jako tapahtui Konstantinuksen kuoltua hänen kolmen poikansa, Constantiuksen, Konstantinus II:n ja Constansin, kesken. Constantius hallitsi itää ja vahvasti asuinpaikakseen Konstantinopolin, valtakunnan pääkaupungin. Konstantinus Toinen hallitsi Britanniaa, Galliaa ja Espanjaa. Constans hallitsi Illyricumia, Afrikkaa ja Italiaa. (Ks. Sabine’s Ecclesiastical History, s. 155.) Tästä tunnetusta historiallisesta tosiasiasta Elliott, Albert Barnesin kautta lainattuna tämän muistiinpanoissa Ilm. 12:4:ään, sanoo: ”Ainakin kahdesti ennen kuin Rooman valtakunta jakautui pysyvästi kahteen osaan, itäiseen ja läntiseen, valtakunta jaettiin kolmeen osaan. Ensimmäinen tapahtui vuonna 311 jKr., jolloin se jaettiin Konstantinuksen, Liciniuksen ja Maximinuksen kesken; toinen vuonna 337 jKr., Konstantinuksen kuoltua, Constansin ja Constantiuksen kesken.”
Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480.

Rooman historiallinen ilmiö, jossa se jakautui kolmeen osaan, samoin kuin kahteen osaan, johon Smithin siteeraamat historioitsijat viittaavat, ovat niitä Rooman elementtejä, jotka yksilöivät Modernin Rooman kolmiosaisen liiton, joka muodostaa rakenteen, joka on jakautunut kahtia ja edustaa kirkon ja valtion yhdistelmää. Kun Smith jatkaa, hän tunnistaa sitten toiseen pasuunaan liittyvän historiallisen hahmon.

”Toisen pasuunan soimista havainnollistava historia liittyy ilmeisesti Afrikan ja myöhemmin Italian maahantunkeutumiseen ja valloitukseen kauhistuttavan Genserikin toimesta. Hänen valloituksensa olivat suurimmaksi osaksi MERELLISIÄ; ja hänen voittonsa olivat ”ikään kuin suuri tulivuori, tullessa palava, heitettyä mereen”. Mikä vertauskuva havainnollistaisi paremmin, tai edes yhtä hyvin, laivastojen yhteentörmäystä ja sodan yleistä hävitystä merenrannoilla? Tätä pasuunaa selitettäessä meidän on etsittävä tapahtumia, joilla on erityinen vaikutus kaupan maailmaan. Käytetty symboli johtaa meidät luonnollisesti etsimään kuohuntaa ja mullistusta. Mikään muu kuin ankara merisota ei täyttäisi ennustusta. Jos ensimmäisten neljän pasuunan soiminen liittyy neljään huomattavaan tapahtumaan, jotka myötävaikuttivat

Rooman valtakunnan kukistumiseen, ja ensimmäinen pasuuna viittaa Alarikin johtamien goottien hävityksiin, tässä me luonnollisesti etsimme seuraavaa peräkkäistä maahantunkeutumisen tekoa, joka järkytti Rooman valtaa ja edisti sen kukistumista. Seuraava suuri hyökkäys oli ”kauhistuttavan Genserikin” hyökkäys vandaalien johdossa. Hänen uransa sijoittui vuosien jKr. 428–468 välille. Tämän suuren vandaalipäällikön päämaja oli Afrikassa....”

”Mitä tulee siihen merkittävään osaan, jonka tämä rohkea merirosvo näytteli Rooman kukistumisessa, herra Gibbon käyttää tätä merkityksellistä kieltä: ’Genserik, nimi, joka Rooman valtakunnan hävityksessä on ansainnut samanarvoisen aseman Alarikin ja Attilan nimien rinnalla.’” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 481, 484.

Smith siteeratessaan historioitsija Gibbonia, joka toi esiin kolmen ensimmäisen pasuunan historialliset symbolit, totesi, että Genseric oli toinen pasuuna, ja sanoi sitten, että Genseric ”ansaitsi saman aseman kuin Alaric ja Attila”. Alaric on ensimmäinen pasuuna, Genseric toinen, ja Attila hunni oli kolmas pasuuna, jota käsitellään jakeessa kymmenen. Smith osoitti, että toinen pasuuna, jota Genseric edusti, kuvasi historian vaihetta ”428–468”. Tämän jälkeen Smith siteeraa jaetta kymmenen, joka osoittaa kolmannen pasuunan, ja jatkaa kertomustaan:

”Tämän kohdan tulkinnassa ja soveltamisessa meidät johdatetaan kolmanteen tärkeään tapahtumaan, joka johti Rooman valtakunnan kukistumiseen. Ja etsiessämme tämän kolmannen pasuunan historiallista täyttymystä olemme muutamien lainausten osalta kiitollisuudenvelassa tohtori Albert Barnesin Notes-teokselle. Tätä raamatunkohtaa selittäessään on, kuten tämä selittäjä sanoo, välttämätöntä, ’että olisi jokin päällikkö tai soturi, jota voitaisiin verrata hehkuvaan meteoriin; jonka rata olisi erikoisen loistava; joka ilmestyisi äkisti PALAVAN tähden kaltaisena ja sitten katoaisi kuin tähti, jonka valo sammui vesiin.’ — Notes on Revelation 8.”

”Tässä oletetaan, että tämä pasuuna viittaa Attilan hävittäviin sotiin ja raivoisiin hyökkäyksiin Rooman valtaa vastaan, joita hän kävi hunnilaumojensa johdossa....”

”‘Ja tähden nimi on Koiruoho [katkeria seurauksia merkitsevä].’ Nämä sanat — jotka liittyvät vielä läheisemmin edelliseen jakeeseen, kuten jo käännoksemme välimerkkinä osoittaa — palauttavat meidät hetkeksi Attilan luonteeseen, siihen kurjuuteen, jonka aiheuttaja tai välikappale hän oli, sekä siihen kauhuun, jota hänen nimensä herätti.

”’Täydellinen hävitys ja poispyyhyminen’ ovat ilmauksia, jotka parhaiten kuvaavat niitä onnettomuuksia, joita hän aiheutti.” Hän nimitti itseään ”Jumalan ruoskaksi”. Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 484, 487.

Kolmannen pasuunan historia, jota Attila hunni edusti, ulottui vuodesta 441 hänen kuolemaansa vuonna 453. Tämän jälkeen Smith lainaa jaetta kaksitoista, joka esittää neljännen pasuunan ja kuvaa barbaarimonarkki Odoakeria; siinä Länsi-Rooman kolminkertainen symboliikka esitetään auringon, kuun ja tähtien kautta. Hän tunnistaa nämä kolme symbolia ”auringon, kuun ja tähtien” vertauskuviksi — sillä niitä epäilemättä tässä käytetään symboleina — ja toteaa niiden ilmeisesti merkitsevän Rooman hallituksen suuria valonlähteitä, sen keisareita, senaattoreita ja konsuleita.

Piispa Newton huomauttaa, että Länsi-Rooman viimeinen keisari oli Romulus, jota pilkallisesti kutsuttiin Augustukseksi eli "pieneksi Augustukseksi". Länsi-Rooma kukistui vuonna 476 jKr. Kuitenkin, vaikka Rooman aurinko sammui, sen alisteiset valonlähteet loistivat heikosti edelleen senaatin ja konsulien jatkaessa toimintaansa. Mutta monien sisäisten vastoinkäymisten ja poliittisen kohtalonvaihteluiden jälkeen koko muinaisen hallitusmuodon perusta lopulta kukistettiin vuonna 566 jKr., ja itse Rooma alennettiin maailman keisarinnasta köyhäksi herttuakunnaksi, joka maksoi veroa Ravennan eksarkille." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

Tässä löydämme jälleen yhden todistuksen Rooman kolminkertaisesta jakautumisesta, joka on esikuva nykyisen Rooman kolminkertaisesta liitosta. Itäisen Rooman ja keisari Konstantinuksen kohdalla kolminkertaista jakautumista edustivat hänen kolme poikaansa, mutta läntisen Rooman kohdalla sitä edusti niiden kolmijakoinen hallitusmuoto. Smith osoittaa sitten, että aurinko, kuu ja tähdet edustavat tiettyä järjestystä, jossa läntinen Rooma kukistettiin. Hän päättää kertomuksensa seuraavalla johdannolla kolmeen viimeiseen pasuunaan.

"Niin pelottavia kuin ne onnettomuudet olivatkin, jotka näiden barbaarien ensimmäiset hyökkäykset toivat valtakunnan ylle, ne olivat verrattain lieviä verrattuina niihin onnettomuuksiin, jotka olivat vasta seuraavat. Ne olivat vain kuin sadekuuron ensipisarat ennen sitä tulvaa, joka pian oli syöksyvä Rooman maailman päälle. Kolmea jäljellä olevaa pasuunaa varjostaa voi-huutojen pilvi, niin kuin seuraavissa jakeissa esitetään.

"JAE 13. Ja minä näin, ja kuulin enkelin lentävän keskitaivaan halki ja sanovan suurella äänellä: Voi, voi, voi maan päällä asuvia niiden muiden kolmen enkelin pasuunan äänten tähden, jotka vielä ovat soittamatta."

"Tämä enkeli ei kuulu seitsemän pasuunaenkelin sarjaan, vaan on yksinkertaisesti se, joka ilmoittaa, että kolme jäljellä olevaa pasuunaa ovat voi-pasuunoita niiden soidessa tapahtuvien kauheampien tapahtumien tähden. Näin ollen seuraava eli viides pasuuna on ensimmäinen voi; kuudes pasuuna toinen voi; ja seitsemäs, tämän seitsemän pasuunan sarjan viimeinen, on kolmas voi." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

Jatkamme kolmen pasuunan vitsausten käsittelyä seuraavassa artikkelissa.

Keisarillisen Rooman onnettomuudet sen kukistumisessa kerrottiin aivan viimeiseen asti, kunnes Rooma oli ilman keisaria, konsulia ja senaattia. "Ravennan eksarkkien aikana Rooma alennettiin toiseen arvoasteeseen." Auringon kolmas osa lyötiin, ja kuun kolmas osa, ja tähtien kolmas osa. Caesarien suku ei sammunut lännen keisarien myötä. Rooma omisti ennen lankeemustaan vain osan keisarillisesta vallasta. Konstantinopoli jakoi sen kanssa maailman valtakunnan. Eivätkä gootit eivätkä vandaalit hallinneet tuota yhä keisarillista kaupunkia, jonka keisari Konstantinuksen ensimmäisen valtakunnan istuimen siirron jälkeen usein piti Rooman keisaria nimittämänään edustajana ja sijaisenaan. Ja Konstantinopolin kohtalo oli varattu myöhemmille aikakausille, ja siitä ilmoitettiin toisten pasuunoiden kautta. Auringosta, kuusta ja tähdistä oli toistaiseksi lyöty vasta kolmas osa.

"Neljänneen pasuunan päätössanat viittaavat läntisen valtakunnan tulevaan ennallistamiseen: 'päivä ei paistanut sen kolmatta osaa, eikä yö samoin.' Siviilivallan kannalta Rooma joutui Ravennan alaisuuteen, ja Italia oli itäisen valtakunnan valloitettu maakunta. Mutta, kuten toisiin profetioihin soveltuvammin kuuluu, kuvien palvonnan puolustaminen saattoi ensi kerran paavin ja keisarin hengelliset ja maalliset vallat väkivaltaiseen yhteentörmäykseen; ja antaessaan paaville kaiken vallan seurakuntien yli Justinianus ojensi auttavan kätensä paavillisen ylivallan edistämiseksi, ylivallan, joka myöhemmin otti itselleen vallan luoda hallitsijoita. Herramme vuonna 800 paavi antoi Kaarle Suurelle roomalaisten keisarin arvonimen.'—Keith. Tuo arvonimi siirrettiin jälleen Ranskan kuninkaalta Saksan kuninkaalle. Ja keisari Frans II:n toimesta jopa tästä oikeuskuvitelmasta luovuttiin lopullisesti ja ainiaaksi 6. elokuuta 1806." A. T. Jones, The Great Nations of Today, 54.